

„צרב הקרס“

מאת אורי אבנרי

עליית הנציזם ונפילתו

270 עמודים - 1.20 ל"י

להשיג בכל הקיוסקים

זה מכבר לא צחקתי כלכך הרבה כמו שצחקתי אחרי שקראתי במאמרו של העורך ניייר זבובים" (העולם הזה 1227) את ה"פסוק" שבו הרגע בו נכלע הכבש בלוע הארי, שוב איזו קולו נשמע. האריה נשאר אריה. מה נשאר מן הכבש?
מה נשאר ממנו? בריוק מה שיישאר מן העצירים שיישארו כפפא"י — אם העורך התכוון למה שאני מתכוון.
דוד גולדמן, רמת-גן

הבה נשאר את הויכוח ברמה פארלמנטרית! אני חושב שעל העורך לחרול מלעורר את התקווה הכוזבת שבבחירות הנוכחיות ישתנה משהו. ברור כי גם אחרי הבחירות תשלוט קואליציה בראשות מפא"י, בראשות דוד בוגרין. הניסיון הוכיח שאין הברל בין קואליציה של מפא"י עם הימין או השמאל. כל מה שאפשר לקוות בשלב זה הוא לא הכנים לכנסת כמה אנשים בעלי אומץ-לב, רעיונות מקוריים וטוהר אישי, שישיעו את האלטרנטיבה האמיתית מעל כמה זר ויקללו עם את השותפות האילמת בין המפלגות. אני רוצה להזכיר שפוט — אד כמה מן האנשים שאני חושב עליהם מסתובבים במערכת שלכם או מסיביה.

מה בנוגע?
היים שפיר, חיפה

מי יעצור את מי?
... במאמרו „הפליטים — סכנה או סיכוי“ קובע אורי אבנרי כי הדרך שהוא מציע לתפוח את הבעייה האם חשב מר אבנרי על כך שברגע בו תודה ישראל בקיום כעית הפליטים, מבלי לקבל ערבויות לשלום, ילחצו על ישראל לקבל את הפליטים ללא ערבויות ממשיות לשלום?
שנית: לכני העצות למדיניותו ישראלי: האם חשבו העורכים על כך שברגע שנעזבו את צרפת, אין לנו שום ערבויות שעמי אפריקה ואסיה יהפצו בנו? או נשאר קרחים מכאן ומכאן. האם נאומי הד"ר אני קרומה באו"ם יעצרו את המצרים בדרום? למרות המרעוץ יש להעולם הזה יסודות חוקים, המשרתים מטרה נכונה, ובאכיפת שמעון פרס בקולנוע „צפון“ ראינו כי הנוער אינו אדיש לנילווי העולם הזה.

אליעזר רבינוביץ, ירושלים
העורך לא טען כי החזרת הפליטים צריכה לבוא אחרי השלום — אלא להיפך, שהחזרת רת הפליטים תיצור שלום מבלי שהדבר יהיה תנאי באיש. הדין הקרומה אולי יעצור את המצרים — אך הדין רבינוביץ לא יעצור בעד הצרפתים לכרות שלום עם קאהיר.

פני התכשיט
אני חושב שיה די חוצפה להראות חצי פרצוף של נערה, כפי שעשיתם בכתבה על התכשיטים במדור „חפוש את האשה“ (העולם הזה 1227). מה הייתם אומרים אילו שרית לטתי את חצי היתחיר עבור הנליון? למדתי בבית-הספר שפני בתורה מורכבים משני חצאים, ואין לי כל יסוד ל"האשה" כי הבחורה הנדונה יוצאת מכלל זה. לעומת זאת, יש לי היסוד ל"האשה" כי הפרצוף יהיה די נחמד. מה עם החצי ה"שני"?

ישראל דביר, רחובות
מה אחוז (ראה תמונה) **נתיב לנשר בשמים**
כל הכבוד לאופנוען נוריאלי אר „אל" יתהלל חונר כמפתח" (העולם הזה 1227) הרפס את תמונתי בוויכוח על אופנוע כחולות חולון. ומה נד" המתי לקרוא מתחת לתמונה את הכותרת „אופנוען נוריאלי בפעולה“.

כירי נמצאת התמונה המסורית, וכל אחד ממעריצי הרבים, יוהה אותו כנקל כעיון עמר, האופנוען הירושלמי המכונה „הנשר השחור“.

ציון עמר, ירושלים
לפקידות תמיד אהננו
הנברת דינת כחו יכולה ללעוג במכתבה (העולם הזה 1227) לדרומניות, ולהעמיד לי צירן את נערות הצערה. זה מאוד תלוי במסגרות שבוחרים.

אני, למשל, הייתי מציעה להסתכל בצד השני של המטבע — ליתר דיוק, בצד השני של הנערות. למשל: תמונות הנערות הצועי

אופנת שרתון אופנת הצערה

אשת השגריר

בכתבה על הארחיפריח-אולגונים במידבר יהודה (העולם הזה 1226), מצאתם שמום מה לנכון לציין כי מר מיכה שגריה, איש הראדיו, חוד „אל" אשתו היפה פיה, מזה חודש" — אם כבר, אז כבר, איפה היא?

שמואל חלדי, ירושלים
תצלומה של עליזה שגריה, ראה תמונה.

איך מודים?

האלמוני שכתב את הכתבה „מדוע הם מודים?“ (העולם הזה 1227) שכח עוד שיטה אחת, שהונהגה בארץ — עוד לפני קום המדינה, כשהנהגה חטפה את קצין ה"אצ"ל, ירדיה סגל, ה"ה", שנרצח לאחר מכן. הם הזריקו לו זריקות סקופולאמין, תכשיר המרופף את זרעוניתה של הארם, ומשיח רר את לשונו.

קיימות ארצות בהן השתמשים בריקוטי סקופולאמין ותכשירים היפנוטיים אחרים, גם בעת תקירה משטרתית. מביאים את ה"נחקר" למצב של היסטריה, או של התמוטטות עצבים, ואחר כך מודיקים לו „זריקות הר נעה" „לאמיתו של דבר אין אלה אלא „תכשירי שיכנוע", שאינם משיאורים סימנים פיסיים. לאחר חתימת הוראתו של הנאשם, שוב לא נשאר סימן — וזלת סימני-הזריקה הפעוט.

מנחם גפני, באר-שבע
כשקראתי את המאמר, חביונתי מיתאום מדוע נחמו להוריר, בישראל, את סרטו של אלק נינס „השבוי", בעל השם הביני לאומי, לאחר ימי-ההקדנה סועים. הוא פשוט מגלה שיטות אשר מוכרות למדי לאלה שאילצו להסיר את הסרט מן התוכנית.

אילה כהן, תל-אביב
בצדק מסביר כותב המאמר כי החוקרים משנים את התנהגותם לכירוגי. נוהגים בזעם וב„טוב לב". למעשים אף מתחלפים שני חוקרים „הרע" מפנה מקום ל„טוב", אשר מציע, כביכול, את הקורבן המתמוטט מציפורני חברו. מכאן ועד להפיכת החוקר „הטוב" לבעור דמוי-אב הסור אך נדיב — הדרך קצרה. ואזי למי שמתפתה להאמין ב„אבהותם של רודפיו"!

גבי פרל, חיפה
גיליה והקרוסוויים
ביחס למסקה על הנברת גילה בכתבה על „אופנת שרתון" (העולם הזה 1226) — יש שלוש אפשרויות: או שהצלם האמריקאי ש"ז הוכרחה הוא קצר רואי, או שכתבתם לא דיוק, או שמא כתבתם צריר לשמר את מעמו כנשים.

במיקרה אני מכירה את גילה גולן. לא רק שהיא יפה מאוד — ולא נערמת-הורר — אלא שהיא גם התברכה באישיות מלכת. האם אתם חושבים שלרעהייהקהל האנגלית אין מעט מעורר? הלוואי והיינו מיניעים לקרוסוליהו.

מין נקבה, תל-אביב
של מי? כתבת העולם הזה, שגם היא, לפי כל הסימנים, ממין נקבה, טוענת ש"טעמה בנשים אינו זקוק לשיפור נוסף. שאר חברי המערכת מוכנים לקבל שיעורים מן הנברת גולן.

סקנדליה (המשך)
מה שעשו למורה ממנחמיה, זה היה בסדר. מעל דפי העולם הזה כבר קראנו לא פעם סיפורי אהבה רומים, אך עד כה הם קרו לנו עם ערבים ועם נוצרים. זו לנו הפעם הראשונה שאנו מתנסים באהבה גם עם כושים.

כוש אפריקה עוד לא מכירים אותנו כל-כך טוב. הם יודעים שאנו „עם ניבהר אור לגויים" ככתוב — וחשבו בתמימותם שאנו באמת כאלה. הם לא הבינו שהכוונה היא בעצם שאנו רק נדריך את הגנויים איד להיות טובים, אבל זה לא מחייב אותנו לנהוג למי אותם הכללים, כי אנו ממילא כבר עם ניבהר.

עכשיו למדו האפריקאים להכיר אותנו גם מן הנסיון, ואין חכם כבעל הנסיון — ברכתי לרליה ולירידה האפריקאי — חזקו ואמצו!

אוטו שפיץ, רמת-השרון
נופש הצייד
טוב לקרוא (העולם הזה 1227) שארץ מאיר זורע לא רק נוסע ב„אל" על" לטיולי ייצוג בארנטינה, כחבר המשלחת למסק השבעת הנשיא פרונדיסי, אלא עוסק גם, מפעם לפעם, בצייד נאצים.

אמנון ברכה, תל-אביב